

ρας των (1) ἐπὶ δὲ τοῦ καλοῦ αὐτῆς προσώπου ἡ ἐπικαθημένη γλυκεῖα μελαγχολία ἀναγγέλλει τῷ διαβάτῃ ὅτι θρηνεῖ νεκρὸν τινα, πιθανῶς μουσικόν. Δύω ἕτεροι μικραὶ Σειρήνες εὐρισκόμενοι ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ μουσεῖῳ εἶναι πολὺ κατώτεροι κατὰ τὴν τέχνην, οὐδὲ δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὴν Σειρήνα ταύτην, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐν τῶν καλλιτέρων τῆς γλυπτικῆς ἔργων, ἅτινα διεσώθησαν ἐν Ἑλλάδι. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω εὐρέθησαν καὶ δύο μικροὶ λέοντες μετρίας τέχνης, ὀλίγα μικρὰ πῆλινα ἀγγεῖα, ἢ μᾶλλον τεμάχια ἀγγείων, καὶ τινες φιάλαι ἐξ ὕλου.

Ἄλλ' ἢ ἔγχωσις τοῦ νεκροταφείου τούτου εἶναι ζήτημα, οὗ ἡ λύσις εἶναι λίαν δυσχερής. Τὸ μόνον βέβαιον ὃ δύναται τις νὰ εἴπῃ εἶναι ὅτι τὸ ἐπικείμενον χῶμα εἶναι φορητόν· διατὶ δὲ συνεσωρεύθη ἐνταῦθα, ἢ πότε καὶ ὑπὸ τίνος συνεσωρεύθη δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ μαντεύσωμεν. Ὅτι δὲ κινεῖ τὴν περιέργειαν ἐκάστου εἶναι ἢ εἰς διάφορα ὕψη θεμελιώσεις τῶν ἐπιτυμβίων τούτων στηλῶν, ἐξ οὗ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ γήλοφος οὗτος δὲν ἐσχηματίσθη διὰ μιᾶς, καὶ ὅτι ἐνῶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ὑψοῦτο βαθμηδὸν διὰ νέου ἐπιχεομένου χώματος, πολλοὶ νεκροὶ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ εὐρισκον ἐνταῦθα ταφῆν. Οἱ πλείστοι ὁμῶς καὶ περιφανέστεροι τῶν τάφων εὐρίσκονται κατὰ σειρὰν, οἱ μὲν ἐπὶ μικροῦ λιθοκτίστου καὶ διὰ κονιάματος ἐπικεχρισμένου κρηπιδώματος, οἱ δὲ ἐπὶ ἑτέρου τειχίου ἐκ τετραγώνων λελαξευμένων λίθων συγκειμένου. Ἄν, ὡς οἱ πλείστοι εἰκάζουσιν, εὐρισχόμεθα ἐπὶ τῆς ἰσθμῆς λεγομένης ὁδοῦ, καὶ ἂν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἴσταντο τάφοι, ἄρα οἱ ἀνακαλυφθέντες εἰσὶν οἱ τάφοι τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ, οἱ δὲ τῆς ἑτέρας θὰ ἠύρισκοντο ἀρκτηκοδυτικῶς καὶ παραλλήλως τῶν μέχρι τοῦδε εὐρεθέντων, ἀλλ' εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὀλίγα χῶματα ὑπάρχουσι καὶ ἐπομένως μικρὰ ἐλπίς ὑπάρχει σπουδαίων ἀνακαλύψεων. Πιθανώτερον εἶναι νὰ εὐρεθῶσι πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τάφοι, διότι ἡ εὐθεῖα γραμμὴ τοῦ ἀνομοίου κρηπιδώματος προχωρεῖ μέχρι τινός, εἶτα λήγει καὶ σχηματίζουσα ἀμβλεῖν γωνίαν στρέφεται πρὸς μεσημβρίαν καὶ εἰσδύει μάλιστα ἐντὸς τοῦ ἀποκεκομμένου βράχου. Περιέργον δὲ εἶναι καὶ τὸ τῶν Θουρκίων μνημεῖον. Ἐν τῇ οὕτω πῶς σχηματιζομένη ταύτῃ γωνίᾳ ὑπάρχει βᾶσις λιθοκτίστου ἢ ἐμβαδὸν ἀποτελεῖ τέταρτον κύκλου· ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν, εἴτε τῶν ἀκτίνων ἴστανται δύο πλακῶται στήλαι, φέρουσαι τὰ ὀνόματα τῶν τεθαμμένων, ὅλων Θουρκίων, ἐπὶ δὲ τοῦ τόξου ἴστατο ἡ προμνημονευθεῖσα ἀνάγλυφος στήλη τοῦ Θουρκίου ἱππέως.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ διακοπὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνασκαφῆς δὲν θέλει παραταθῆ ἐπὶ πολὺ, καὶ ὅτι ἀφαιρουμένων ὅλων τῶν ξένων χωμάτων, θέλομεν εὐρεῖσθαι ἐνταῦθα καὶ ἄλλα καλλιτεχνήματα. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀνασκαφῆς ὁμῶς δὲν πρέπει ν' ἀφεθῆ τὸ χωρίον εἰς τὴν σημερινὴν αὐτοῦ ὄψιν. Ὀλίγα κυπᾶρισσοι φυτευόμενα εἰς τε ἄλλα δένδρῦλλα σχηματίζοντα μικρὸν τι ἄλσος, θέλουσι ποιεῖ εὐφρόσυνον τὴν θέαν εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ Ηπειρωτικῶς ἀνερχομένους, καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο νεκροταφεῖον, εἰς ὃ ἀνάγκη νὰ μεταφερθῶσι καὶ πᾶσαι αἱ προηγουμένης ἀνευρεθεῖσαι στήλαι, θέλει ἀποτελέσει εἰδός τι μουσεῖον ἐν ᾧ θὰ εὐρίσκη τις συναγμένα ἔργα διαφόρων ἐποχῶν τῆς ἀρχαίας τέχνης

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ.

Φίλε Κοσμᾶ — εἶναι πρωτὴ, ἑξῆς μόλις ὄρα.
 Ἐν τὰ μαλακὰ σου στρώματα σὺ βοχάλῃεις τώρα,
 Καὶ ἴσως ὄνειρέυσαι περὶ Νυμφῶν καὶ Οὐρίδων,
 Ἐνῶ ἐγὼ ἐρηγοῶν σὲ τώρα συλλογοῦμαι
 Κ' ἐν ὄνειρον παράδοξον, ὅπερ ἀπόψε εἶδον,
 Νὰ σοὶ ἐκθέσω προσπαθῶ, καθὼς τὸ ἐνθυμοῦμαι.
 Πλὴν εἶμαι καὶ εἰλικρινῆς πολὺ καὶ δὲν σοὶ κρύπτω,
 Ὅτι δὲν εἶμαι βέβαιος κ' εἰσέτι ἀμφιβρέπω,
 Ἄν ἦμαι ἤδη ἔξυπνος, ἢ ὄνειρον ἂν βλέπω,
 Κ' ἐνῶ ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι σοὶ γράφω ὁ τάλας,

(1) Ὁ Λουκιανὸς εἰς τινα τῶν Θεῶν διάλογόν του μᾶς δίδει πλήρη τὴν περιγραφὴν τῆς ἀρχαίας λύρας. Ὁ Ἄπολλων λαλῶν ἐν αὐτῷ περὶ τῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ ἀρτιγενήτου Ἐρμού, λέγει καὶ τὰ ἀκόλουθα περὶ τῆς μουσικότητος του. « Χελώνην που νεκρὰν ἐθρῶν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάδους ἐμπήξας καὶ μαγάδα ὑποθεῖς καὶ ἐντεινόμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς ἐμελώδει πάνυ γλαφυρὸν . . . »

Παραλαλῶ κ' εὐρίσκομαι 'ς τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας.
 Ἄλλ' ὄχι, φίλε, πίστευσον — καλῶς τὸ ἐνθυμοῦμαι·
 Εἴμ' ἐξυπνος σὲ βεβαίω, τῷ ὄντι δὲν κοιμοῦμαι.
 Ἐὰ προσπαθῆσω νὰ πεισθῶ κ' ἐγὼ καὶ σὲ νὰ πείσω.
 Κάθηναι μόνος· κάθηναι εἰς πράσινον σακμίνον·
 Πέρι μου βλέπω ἐπιπλα κ' ἕνα σοιρὸν βιβλίον·
 Αἰσθάνομαι ψυχρὸς ἀπὸ νὰ μ' ἔρχεται ἀπ' ὀπίσω.
 Στρέφω καὶ βλέπω· ἀνοικτὴ εἶν' ὄπισθεν ἡ θύρα·
 Ἠγέρθην καὶ τὴν ἔκλεισα μὲ ὀργισμένην χεῖρα·
 Ἐμπρὸς μου τὸ παράθυρον καὶ φαίνεται ὁ κῆπος·
 Βλέπω τὰ φύλλα πράσινα καὶ στοργηλὰ τὰ μῆλα,
 Κ' ἡ δράνα 'ς τὸ πικράθυρον, καὶ τῆς βροχῆς ὁ κτύπος·
 Ἀκούεται νὰ παταγῇ εἰς τὰ πυκνὰ τῆς φύλλα.
 Ἰσοαῦτα αἰσθανόμενος εἴμ' ἐξυπνος νομίζω,
 Καὶ δύναμαι νὰ στιχογραφῶ διὰ νὰ σὲ ζαλιζῶ.
 Μὲ νοῦν λοιπὸν προσεκτικὸν καὶ τανυσμένα ὄτα
 Τὸ ὄνειρόν μου ἀκούσον, ῥωμαντικῆ ἵπποτα.

Εἴμεθα ἔριπποι ὄμοι, ἐπὶ ὠραίων ἵππων,
 Κ' ἐτρέχομεν ταχύτατοι, ὡς ἀετοί, ὡς βέλη!
 Εἶν' ὄνειρον· 'ς τὸν ὕπνον μου τὸ εἶδον, ὡς σὲ εἶπον·
 Ἄλλως, τὸ τόσον τρέξιμον θὰ μ' ἔκοπτε τὰ μέλη,
 Καὶ θὰ σοὶ ἔκραζα συχνὰ, φθάνει, μὴ τρέχεις, στάσου!
 Καθὼς συμβαίνει πάντοτε, ὁπότε ἵππασίαν
 Ὅμοι διοργανίζομεν, — οὐχί εἰς ὀπτασίαν,
 Οὐχί ἐγὼ 'ς τὸν ὕπνον μου καὶ σὺ 'ς τὰ νυκτικά σου.
 Ἄλλ' ἔστω· ἡ παρέκβασις μ' εἶναι συγχωρημένη·
 Ἐνῷ λοιπὸν ἐτρέχομεν, ὡς ἄν δαιμονισμένοι,
 Εἰς πεδιάδας ἀχανεῖς, εἰς ἀπεράντους τόπους,
 Κι' ὀπίσω μας ἀφήναμεν καὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπους
 Καὶ δένδρα καὶ οἰκῆματα κι' ἀγροῦς, τὸν κόσμον ὅλον,
 Κ' ἔμπρὸς ἐτρέχομεν, ἔμπρὸς, μὲ βίαν τῶν ἀέμων,
 Ἐξαίφνης κατεμαύρισε τοῦ οὐρανοῦ τὸν ὅλον
 Μὲ νέφη μαῦρα κι' ἀγρία τῆς τρικυμίας Δαίμων.
 Αἱ ἀστραπαὶ διέτχιζον μὲ λάμψιν ἀπασίαν
 Τοῦ ζοφεροῦ δριζάντος τὴν τρομερὰν σκοτίαν·
 Καὶ μετὰ πᾶσαν ἀστραπὴν, τοῦ κεραυνοῦ τὸν βρόντον
 Ἄριστερὰ καὶ δεξιὰ ἠκούσαμεν 'ς τὸν δρόμον·
 Οἱ ἵπποι ἀφηνίασαν, ὠρθώθησαν μὲ τρόμον
 Καὶ ἔδακνον τοὺς χαλινούς μετὰ λευκῶν ὀδόντων.
 Καὶ ἤϋξαν τρομακτικοὶ τῶν κεραυνῶν οἱ κρότοι,
 Καὶ ἡ βροχὴ κατέπιπτε, κ' ἡ γάλαξ καὶ λύσαν.
 Ἐσύριζε, κ' οἱ ἀνεμοὶ λυμένοι πάντες ἦσαν.
 Περὶ ἐμὲ δὲ βλαθηδὸν ἐπῆχταινον τὰ σκότη
 Καὶ ἔστενοῦτο γύρω μου ὁ μελανὸς δριζών
 Ὡς τε ποσῶς δὲν ἔδλεπα τοὺς ὀφθαλμούς· γυρίζω,
 Δὲν ἔδλεπα καὶ σ' ἔχασα, μὴδ' ἤξευρα ποῦ ἦσο,
 Μὴδ' ἤξευρα τὸν ἵππον μου ποῦ νὰ τὸν ὀδηγήσω.
 Ἐκραύγασα, « Κοσμά, Κοσμά, τί ἐγίνεις, ποῦ εἶσαι; »
 Δὲν ἀπεκρίθησ' οὐδὲ γρῶ, καὶ ἐφοβοῦμην μήπως
 Εἰς βράθρα σ' ἐκρήμισην ὁ ἔντρομός σου ἵππος,
 Ἡ μήπως κεραυνόπληκτος ὑπὸ τοῦ ἵππου κεῖσαι.
 Ταῦτα ἐνῷ μὲ ταραχὴν καὶ δέος ἐσκεπτόμην,
 Ἡσθάνθην αἰφνης κάτω μου τὸ ἔδαφος ἐκλείπον
 Καὶ μὲ ὀρμὴν ἐντὸς τῆς γῆς, Κοσμά, ἐθουθίζομην,
 Μόλις τὸ σῶμά μου κρατῶν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον.

Κ' ἐθουθίζομην μὲ ὀρμὴν, στενωὸς ἐναγκαλιζῶν
 Τὸν τράχηλον τοῦ ἵππου μου, καὶ σφίγγων τὰ πλευρά του
 Μὲ τὰς τρεμούτας κνήμας μου· ὁ δ' ἵππος χρεμετίζων
 Δὲν ἦτον ὀλιγώτερον δειλὸς τοῦ ἀναβάτου·
 Ἐσπάρασσον τὰ μέλη του, καὶ διὰ λακτισμάτων
 Οἱ πόδες του τ' ἀπωλεσθὲν ἐζήτου στήριγμά των.
 Καὶ ἔτρεμον μὴ κρημισθῶ ἀπὸ τὸν πήγασόν μου,
 Καὶ τελειώσω τὴν φρικτὴν αὐτὴν ὁδοιπορίαν
 Μὲ κοῦ τ ρ ο β ἄ λ α ν φοβεράν, μακράν, ὑποχθονίαν,
 Καὶ πέσω τέλος ἀσχημα καὶ σπάσω τὸν λαϊμόν μου!
 Ὅσα ὑπέστην βάσανα δὲν τὰ ἐκφράζει στίχος.
 Κοιμώμενος ἀνάσκελα ποτ' ἐπὶ τῆς στρωμνῆς σου,
 Καὶ σὺ ἂν ἐπεσας ποτὲ εἰς ἀγνοῦς ἀθύσσου
 Πελάγη, ὅπου οὐδὲ φῶς, οὐδὲ ἀπὸρ, οὐδ' ἤχος,
 Καὶ ὅπου ἀπελπίζεσαι τὸ βάθος του νὰ εὕρης. . .
 Ἄν τοῦτο ἔπαθες ποτὲ, τί ἔπαθα ἠξέυρεις.

Ἐκεῖ, ἐξαίφνης τ' ἄλογον μοὶ ἔφυγ' ἀπ' τὰ σκέλη,
 Κ' εὐρέθην, δὲν ἠξέυρω πῶς καὶ ποῦ, ἐξαπλωμένος
 Εἰς ἕνα μαλθακώτατον σοφῶν, ὅπου ἀσμένως
 Ἐκάθισα κ' ἐτάνυσα τὰ κεκμηκότα μέλη.
 Ἐπειτα περίεστρεψα τὸ βλέμμα ζαλισμένος,
 Κ' εἶδον ὅτι εὐρίσκομαι ἐντὸς λαμπροῦ κοιτῶνος,
 Μὲ κάτοπτρα καὶ μ' ἐπιπλα ποικίλα στολισμένου,
 Ἄλλ' ἀμυδρὸς μ' ἐν μόνον φῶς κηρίου φωτισμένου.
 Συγχρόνως παρετήρησα ὅτι δὲν ἦμην μόνος·
 Ἐκεῖ, 'ς τὴν ἄκραν τοῦ σοφῶ, 'ς τοὺς πόδας μου πλησίον,
 Μία μορφὴ ἐσάλεψε, πλην δὲν μετεκινεῖτο
 Τὴν ἔδλεπα περίτρομος· δὲν ἤξευρα τί ἦτο·
 Βρυκόλακας ἢ ἀνθρωπος, ὄρνεν ἢ θηρίον.
 Παρατρωπὸς μὲ προσοχὴν καὶ βλέπω δῶμα φῶτα
 Νὰ λάμπωσι· 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ παραδόξου ὄντος.
 Ῥίγος μὲ ἐκυρίζεσε καὶ ἔτρεμον ἀκόντως,
 Κ' εἰς τὸ διπλοῦν ἐκεῖνο φῶς ἐγύρισα τὰ κῶτα.
 Χωρὶς νὰ βλέπω τίποτε· τότε ἠσθάνθην ὄμοις
 Ὅτ' ἡ μορφὴ ἀνέβαινε κατὰ τὴν κεφαλὴν μου,
 Μετὰ ὀλίγας δὲ στιγμὰς ὁ δεξιός μου ὄμοις
 Ἡσθάνθην θώπευμα χειρός. Ἐκράτου τὴν πνοὴν μου
 Καὶ ἐφοβοῦμην μήπως κὰν τὴν ῥίνα μου κινήσω
 Μήπως ἀνοίξω τ' ὄμμα μου καὶ ρίψω κανὲν βλέμμα
 Κ' ἐνὸς θηρίου τρομεροῦ τὰ ὄμματ' ἀντικρύσω,
 Ἡ φάσμα μορμολύκειον ζητοῦν νὰ πῆ ἀίμα.
 Πλην πῶς ἀντριχίασα μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον,
 Ὅτε ἠσθάνθην ἔξαφνα ἐκείνους τοὺς δακτύλους
 Νὰ προχωρῶσι βαθμηδὸν κι' ἀφίνοντες τὸν ὄμον,
 Νὰ φθάσωσι 'ς τὸ γένειο, κι' ἔως τοῦ κάτω χεῖλους!

Θάβρος ὁ ἄρκος κίνδυνος εἰς τὰς ψυχὰς ἐμβάλλει,
 Καὶ ὄντως ἀνθρωπος κοινός, 'ς τὴν ὥραν τοῦ ἀγῶνος
 Ἄτρομος ἦρως γίνεται. Ἄλλ' ὄμοις τόσοι ἄλλοι
 Εἶπον αὐτὰ, μουσοτραφεῖς μύτται τοῦ Ἑλικῶνος,
 Ὡς τ' εἶναι πάντῃ περιττὸν ἐγὼ νὰ σ' ἐξηγήσω
 Τὴν μεταφυσικὴν τροπὴν, τὰς μυστικὰς αἰτίας,
 Αἵτινες θάβρος ἐμφυσῶν εἰς τὰς δειλὰς καρδίαις,
 Τὴν ἱστορίαν μου λοιπὸν ἄς ἐξακολουθήσω.

Ἄλλὰ ἠξέυρεις; τ' ὄνειρον αὐτὸ μοὶ φέρει ζάλην!
 Ἐγὼ, ὁ ὑπνοβατικὴν μὴ ἔχων φαντασίαν,

Καί μ' ἠσυχίαν πάντοτε κοιμώμενος μεγάλην,
 Νά ταραχθῶ ἀπ' ὄνειρον! ἢ μάλλον ὄπτασιάν! . . .
 Ἦ μάλλον ἀποκάλυψιν!!! ... Πλὴν σὺ, ὁ φαρμασόνος,
 Οὐδ' ὄπτασις δέχεται. οὐδὲ ἀποκαλύψεις,
 Καί ἴσως ἐπαιρόμενος 'ς τὰ φῶτα τοῦ αἵματος,
 Τὸ κύρος τοῦ ὄνειρου μου τολμήσης ν' ἀπορρίψης.
 Κ' ἐν τούτοις εἰς τὰς θαυμαστάς ποιήσεις τοῦ Ὁμήρου,
 Ὅποτε μνεῖα γίνεταί ποτε περὶ ὄνειρου
 Σοὶ λέγει, ὅτι ἔρχεται τ' ὄναρ ἀπὸ τὸν Δία,
 Καί δι' αὐτὸν τὰ ἄνερα εἶν' ἱερά καὶ θεῖα.
 Ἐπίσης 'ς τὰ θεόπνευστα βιβλία τῶν ἑβραίων
 Καθὼς εἰσέτι ἐν αὐτῇ τῇ Νέα Διαθήκῃ
 Εἰς τὴν ὁποίαν, ὦ Κοσμᾶ, πίστις τυφλῇ ἀνάκει,
 Ὅποτε πρὸς τὸν Βαλαάμ, ἢ πρὸς τὸν Ζεβεδαῖον,
 Εἶτε εἰς ἄλλου ἐκλεκτοῦ τοῦ ἁγίου κεφάλι
 Ἐν ὄνειρον προσέρχεται εἰς πτέρυγας ἀγγέλων,
 Ἦ ἐξηγοῦν τὸ παρελθόν, ἢ ἔρευον τὸ μέλλον,
 Περὶ τῆς θείας του πηγῆς τίς τότε ἀμυθᾷλλει;
 Ἄλλαι ἡμέραι! Ἐν αὐτῷ τῷ μικρῷ αἰῶνι,
 Ἄν ὄνειρον τὸν ὕπνον σου ποτὲ διαταράξῃ,
 Θά σ' εἴπῃ ὁ ἱατρός, ἀφοῦ τὴν γλῶσσάν σου κυτάξῃ,
 Ὅτ' εἶνον ἐπιεσ πολλὴν ἢ ἔφαγες πεπᾶνι!
 Τὴν σήμερον οἱ ἄνθρωποι λατρεύουσι τὴν ὕλην,
 Καί σ' ἐξηγοῦν μὲ γράμματα καὶ μὲ τὴν ἐπιστήμην
 Πράγματα μολίς μένοντα εἰς τοῦ θνητοῦ τὴν μνήμην,
 Μόλις χωροῦντ' ἄς τοῦ στενοῦ κρανίου του τὴν πύλην!
 Πλὴν σὺ δὲν νοστιμεύεσαι πολλὴν φιλοσοφίαν,
 Κι' ἄνευ σχολίων περισῶν ἄς εἴπω τὸ τί εἶδα.
 Τὴν τὴν μου συγχώρησον, φίλε, πολυλογίαν
 Εἰς μίαν μόνην δὲν χωρεῖ τὸ ὄνειρον σελίδα.

Ὅτε λοιπὸν προσήγγισεν ἡ χεὶρ τοῦ χειλοῦς ἕως,
 Ἐγὼ τὸ στόμα ἤνοιξα κ' ἐδάγκασα γενναίως
 Τὸν δάκτυλον τὸν ἐχθρικόν. Μία φωνὴ ὀξεῖα
 Ἠκούσθη αἴφνης κράζουσα· «Μὲ σφάζουν! προδοσία!»
 Φωνὴ ὀξεῖα γυναικός· ἀμέσως ἐνοήσας
 Τὸ γένος τῆς, ἐγύρισα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδα
 Ἐν πρόσωπον κατάμαυρον, βαθύτερον τῆς πίσσης,
 Κ' ἐν ζεύγος ὀφθαλμῶν λαμπρῶν μεγάλων ὡς ὀσρεΐδια,
 Κι' ὀδόντας . . . Πλὴν περιγράφας δὲν ἀγαπῶ, διότι
 Δὲν μ' ἀγρυπνᾷ τὸ τράπαιον τοῦ ψάλλου Παναγιώτη,
 Καὶ τρέμω μὴ μὲ μυρισθῇ καὶ σεισῇ τὴν οὐράν του
 Ὅ δηκτικὸς ἐπικριτὴς τοῦ ἀτυχοῦς ἀπάντ' οὐ!
 Μεταχειρίσθητι λοιπὸν τὰς ἰδικὰς σου γνώσεις
 Ἄν ταύτην τὴν περιγραφὴν ποθὴς νὰ συμπληρώσῃς.

Ἄμα τὸ μέλαν πρόσωπον εἶδον, καιρὸν δὲν χάνω,
 Τὴν σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμὸν μ' ὄλα τὰ δυνατὰ μου,
 Τὸ γόνατόν μου δὲ πατῶν 'ς τὸ στήθος τῆς ἐπάνω,
 Κράζω μ' ὀργῆν· «Τίς εἶσαι σὺ; καὶ τί ζητεῖς κοντά μου;»
 Ἀλλὰ ἐκεῖνη σιωπᾷ, κ' ἀσθμαίνει πνιγομένη.
 Τὴν χεῖρα ἐχαλάρωσα ὀλίγον τι· «Ὁμίλει
 Τίς εἶσαι; τί ζητεῖς ἐδῶ; ποῦ εἶμαι; τί συμβαίνει;
 Κ' ἐκεῖνη λέγει· «Διὰ σὲ ἠνέωξεν ἡ πύλη
 Τοῦ Ἄδου, κ' εἶσαι σήμερον ὁ ζῆνος τοῦ πατρός μου»
 Καὶ εἶναι ὁ Διάβολος πατήρ μου, ὅστις θέλων
 Ἀσφαλίσμένον νὰ ἰδῇ τῆς κόρης του τὸ μέλλον,
 Σ' ἐξέλεξεν, ὡς ἄξιον νὰ γείνης σύζυγός μου.

Εἶμαι λοιπὸν πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ Διαβόλου,
 Καὶ ἦδη σὲ φιλοξενῶ, ποθοῦσα νὰ σ' ἀρέσω.
 Πλὴν σὺ δὲν εἶσ' εὐχάριστος μὴτ' εὐγενὴς διόλου.
 Αἴ! μὴ μοῦ σφίγγῃς τὸν λαιμὸν. ὦ! ὦ! οἰκτιρίμων ἔσε!»
 Μὲ ἔκαμψε τὸ γοερὸν τῶν πνιγηρῶν κραυγῶν τῆς,
 Καὶ ἤγειρα τὸ γόνατον ἀπὸ τὰ μαῦρα στήθη,
 Καὶ ἄφησα ἐλευθερὸν τὸν μέλαινα λαιμὸν τῆς.
 Κ' ἐκεῖνη 'ς τὴν ἀγκάλην μου περιπαθῶς ἐχύθη,
 Κ' ἠσθάνθη εἰς τὰ χεῖλη μου τὰ φλογερά τῆς χεῖλη,
 Καὶ σύζυγόν τῆς μ' ἔκραξε, καὶ τρυφερῶς μ' ἐφιλιε-
 Φαντάσου τὴν ὀδύνην μου, φαντάσου τὸν θυμὸν μου!
 Σεμνὸν ἐρύθημα αἰδοῦς μ' ἦλθ' ἐπὶ τοῦ προσώπου,
 Τὴν Σατανοῦν ἀπέσπρωξα μετὰ βαρβάρου τρόπου,
 Κι' ὡς ἀντιφάρμακον καλὸν ἔκαμα τὸν σταυρὸν μου.
 Ἐκεῖνη ἄμα ὁ σταυρὸς ἐγένετο ὁ θεῖος,
 Τὴν δυνάμιν τῆς ἔλασε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ
 Ἐγὼ δὲ λόγον τριμερὸν εἶπον αὐτοσχεδῶς·
 Ἐγύριζεν ἡ γλῶσσά μου ὡς μῦλος, ὡς ἀνέμη.
 ὦ καθαρμα, ἐκραύασσα, ὦ ἔζονον, ὦ τέρας!
 Ἐνόμισας θὰ συζευχθῶ Σατανικὴν γυναῖκα,
 Ἐνῶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τῆς Εὐδᾶς κάρας δέκα
 Ἐγὼ ἂν θέλω, ἀπὸ σὲ πολὺ ὠραιότερας!
 Πῶς! ἀτρωτος διέμενα 'ς τὴν γῆν τοσοῦτον χρόνον.
 Διὰ νὰ γείνω, μιὰρὰ, 'ς τὴν κόλασιν βορᾶ σου!
 Τόσας παρθένους ἄφησα λευκάς, μόνον καὶ μόνον
 Διὰ νὰ μὲ νικῆσωσι τὰ μαῦρα θελγητρά σου!
 Ἄφες νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, ἀλλέως θὰ σοὶ δεῖξω
 Ὅτι δυνάμεις ἀπὸ σὲ ἔχω περισσοτέρας.
 Τρόπον νὰ φύγω δεῖξον μοι, ἀλλέως θὰ σὲ πνίξω,
 ὦ Σατανοῦ, ὦ ἔζονον, ὦ καθαρμα, ὦ τέρας!»
 Καὶ τὸν σταυρὸν μου ἔκαμα ἐν εἶδει ἐπιλόγου,
 Καὶ ἔβλεπα ἂν φαίνεται ὁ ἵππος μου διόλου,
 Ἄλλ' οὔτε ἵππον ἔβλεπα οὔτε οὐρὰν ἀλόγου,
 Καὶ μ' εἶχεν ὑποχειρίον ἡ κόρη τοῦ Διαβόλου.
 Ἄλλ' ὅμως ἡ ἐφόδιον τὰ πτερωτὰ μου ἔπη,
 Ἦ ἴσως τὴν ἐδάμασε τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον.
 Οὕτως ἢ ἄλλως, ἔμεινε σιωπηλὴ πλησίον
 Καὶ μ' ὄμματα ἐρωτικὰ καὶ τρυφερὰ μὲ βλέπει.
 Ἄφου, μοὶ λέγει, ἡ στοργὴ κ' ὁ ἔνθερος μου ἔρωσ
 Δὲν σὲ ἐλύουσι σκληρῆ, καὶ θέλεις νὰ μ' ἀφήσης,
 Φύγε! Μ' ἀναισθητὸν ψυχὴν σ' ἐπροίκοισεν ἡ φύσις·
 Μακρὰν μου φύγε, ὑπαγε εἰς ὅτι θέλεις μέρος.
 Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων,
 Κ' ἐδῶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τοὺς ἰδικούς σας νόμους,
 Καὶ οὐδ' ἔχομεν τηλέγραφον, οὔτε σιδηροδρόμους,
 Διὰ νὰ φύγῃς ἕτερον θέλω σοὶ δεῖξει τρόπον.»
 Μοὶ λέγει, καὶ λαμβάνουσα μικρὸν τι καλαμᾶρι
 Ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἐκεῖ, μοὶ λέγει μειδιῶσα·
 «Κάθισ' ἐδῶ, πρὶν ἑκατὸν μετρήσῃ ὄνητοῦ γλῶσσαν,
 Ἦ ἄμαξά μου εἰς τὴν γῆν ἐπάνω θὰ σ' ἐπάρῃ.»
 Ὁργίσθη καὶ ἀνέκραξα· «Εἶσαι γυνὴ καὶ ἄνου!
 Μήπως κωδωνοστάσιον χωρεῖ ποτὲ 'ς ἄ μ π ἄ ρ ι
 Μήπως φουτσούσι ποτὲ εἰς γάστραν τοὺς πλατάνους!»
 Πῶς νὰ καθίσω γίνεται ἐγὼ, εἰς καλαμᾶρι!
 Δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, πλὴν μὲ τὴν μαῦρην χεῖρα
 Μὲ ἐδείκνυε προστακτικῶς τὸ μελανοδοχεῖον.
 Μὴ ἔχων καὶ καλῆτερα, ἀπόφασιν τὸ πῆρα,
 Κ' ἐκάθησα μὲ προσοχὴν εἰς τὸ μικρὸν ἀγγεῖον.

Ἄλλ' αἴφνης, ὦ τοῦ θαύματος! Σατανικὴ μαγεία!
 Τὰ μέλη μου συστέλλονται, ἀπὸ λαίμων εἰς χεῖρα,
 Ἄπο τὰ ὄτα ἔς τὰ νεφρά, ἀπ' ὤμου ἕως κνήμην,
 Εἰς τρόπον ὧστε ἔγεινα μικρὸς μικρός, ὡς μυῖα.
 Τὸ τί συνέβη ἔπειτα δὲν μ' ἔμεινε ἔς τὴν κνήμην.
 Δὲν ἐνθυμούμαι ἄλλο τι, πλην ὅτι μ' ἤλθε ζάλη,
 Ἐγύριζεν ὁ οὐρανὸς τριγύρω ὡς σπονδύλη,
 Καὶ τὸ ἀγγεῖον ἔς τὸ κενὸν φοικτικῶς ἔκατρακύλει
 Καὶ ὑψηλὰ μ' ἀνήγειρε δύναμις τις μεγάλη.
 Δὲν ἐνθυμούμαι τίποτε, σοὶ λέγω, ἐκτὸς ὅτι
 Ἦκουσα κρότον τρομερὸν εἰς τὸν ταχὺν μου δρόμον.
 Ὡς κρότος ἦτο κεραυνοῦ! Ἐξύπνησα μὲ τρέμον
 Πέριξ μου βλέπω· εἶν' αὐτὴ ἡ κλίνη μου ἡ πρώτη,
 Καὶ οὗτος εἶναι ὁ κοιτὼν καὶ τοῦτο τὸ λουτρόν μου,
 Τοῦτο εἶναι τὸ στήθός μου, τοῦτο τὸ πρόσωπόν μου,
 Καὶ εἶμαι καθὼς ἤμην πρὶν, οὐχὶ μικρὸς ὡς μυῖαν!
 Κι' ὁ κρότος ὅστις ἔκοψε τὸ νῆμα τοῦ ὄνειρου,
 Ἦτον ὁ ὑπηρέτης μου, ὅστις πᾶσαν πρῶταν,
 Τὴν θύραν κρούων, ἀπ' ἐμὲ διώκει τὸν Μορφέα.

Ἄν ἦσαι ὄνειρόμαντις, ἂν ἦσαι ὄνειροκρίτης
 Ἐξήγησον μοι τὸ ὄνειρον· τί προσημαίνει ἡ θεὰ
 Τῆς μαύρης; τί ὁ ἔρωσ της κ' οἱ ἐναγκαλισμοὶ της;

ΦΙΛΩΝ.

Τ Ο Ρ Ο Δ Ο Ν .

Μὲ τὰς γελώσας καλλονὰς τοῦ Λυκαυγοῦς γεννᾶται
 Τὸ βόδον δτ' ὁ οὐρανὸς τὴν γῆν μὲ δρόσον βραίνει,
 Εἰς τὰ εὐώδη φύλλα του ὁ ζέφυρος πλανᾶται
 Κ' ἡ αὐρὰ του ἡδύπνοος εἰς τὸν λειμῶνα στένει.

Μίαν πρῶταν ἦνοιγε δειλὸν τὸν κάλυκά του
 Ἐν βόδον καὶ ὑπὸ αἰδοῦς ὡς κόρη ἠρυθρία,
 Ἡ ἀρῶν ἐφίλησε τὸ θάλλον φύλλωμά του
 Καὶ εἰς τὰ πέταλα αὐτοῦ ἐχύθη ἄρμονία.

Ὡς βασιλεὺς ἐφαίνετο πρὸ τῶν λοιπῶν ἀνθέων
 Ὅσα τοῦ κήπου ἔστεφον τὸ μυρισμὲνον χῶμα,
 Τὰ θέλητρά του ἔψαλλεν ὁ βύαξ σιγοβρέων
 Κ' εἰς αὐτὸ ἐπέσυρε τοῦ Λυκαυγοῦς τὸ ὄμμα.

Χαρίεσσα ἀλλὰ δειλὴ ἐμβαίνει εἰς τὸν ἀνθῶνα
 Παρθένος καὶ τὸ βλέμμα της ἐπὶ τοῦ βόδου ρίπτει,
 Τὴν χειρὰ της τὴν ἀπαλὴν ἀπλόνει εἰς τὸν κλῶνα
 Κόπτει τὸ βόδον ἀλλ' αὐτὸ ὠχρόν ἐμπρός της πιπτει.

Ἐν δάκρυ τότε ἔρρευσεν ἀπὸ τ' ἀγνόν της ὄμμα
 Ὄμμα ποῦ δὲν ἐμάραρνεν εἰσέτ' ἡ δυστυχία
 Ἡρέμα ἐψιθύρισε τὸ βροδινὸν της στόμα
 Κ' ἡ αὐρὰ τῶν χειλέων της ταράττει τὰ κλωνία.

Ζωογονεῖ τὸ δάκρυ της τὰ μαραμμένα φύλλα
 Καὶ πάλουσα ἀπὸ τὴν γῆν τὸ βόδον ἀναρπάζει,
 Τὴν βλέπει καὶ κρυφογελά ἡ ψάλτρα φιλομήλα
 Τὰ δύο τέχνα τῆς αὐγῆς περιχαρῆς ἐτάζει.

Ἦ! οὕτως ὅταν συμφορῶν μᾶς κατατῆκουν πλήθη
 Καὶ ἡ νεότης μας ὠχρὰ ὡς ἄνθος φυλοβρέει,
 Ἐν βλέμμα, καὶ τὸ παρελθὸν ἐπισκιάζ' ἡ λήθη
 Εἰς λόγος, καὶ οἱ πόθοι μας ἀναγεννῶντ' ἀκμαῖοι.

ΝΕΟΚΛΗΣ Γ. ΚΑΖΑΖΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ἘΝ τῷ Ἐθνικῷ Ἡμερολογίῳ, ὑπερ ὁ Κ. Μαρῖνος
 Βρετὰς ἐξέδωκε πρὸ τινος ἐν Παρισίοις, ὑπάρχει
 πρὸς τὴ πλουσιωτάτῃ ἄλλως καὶ ποιικιλωτάτῃ
 ὕλῃ, καὶ κατάλογος τῶν ἀπὸ τέλους τῆς ΙΕ' ἑκα-
 τονταετηρίδος μέχρι τοῦ 1832 ἀναφανέντων λο-
 γίων Ἑλλήνων κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, ὧν ὁ ἀ-
 ριθμὸς ὀρίζεται εἰς 446 ὡς ἐξῆς.

Ἐξ Ἀθηνῶν 48, ἐξ Ἄνδρου 2, ἐκ Δακίας 8, ἐξ
 Ἐφέσου 1, ἐκ Ζακύνθου 18, ἐξ Ἠπείρου 59, ἐκ
 Θεσσαλίας 53, ἐκ Κερκύρας 27, ἐκ Κεφαλληνίας
 24, ἐκ Κρήτης 69, ἐκ Κυθήρων 5, ἐκ Κύπρου 19,
 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως 38, ἐκ Λευκάδος 7, ἐκ
 Μυσίας 1, ἐκ Μιτυλήνης 2, ἐκ Νάξου 4, ἐκ Πά-
 ρου 1, ἐκ Πελοποννήσου 39, ἐκ Σμύρνης 5, ἐκ
 Σκιάθου 1, ἐκ Σκοπέλου 1, ἐκ Τραπεζοῦντος 4,
 ἐκ Φιλιππουπόλεως 6, ἐκ Χίου 37.

Ἐπαινούντες τὸν ἄνδρα δι' ἣν κατέβαλε πρὸς
 ἔκδοσιν τοῦ ἐπωφελοῦς τούτου καὶ λίαν περιεργου
 ἡμερολογίου προσπάθειαν καὶ δαπάνην, συνάμα
 δὲ φρονούντες ὅτι, ἂν ἕκαστος τῶν παρ' ἡμῖν φι-
 λοτιμηθῆ νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον
 ὅσους λογίους ὁ ἐκδότης τοῦ ἡμερολογίου, ἐξ ἀ-
 γνοίας ἢ λήθης παρέλειψε, μεγίστην εἰς τὴν ἐθνι-
 κὴν φιλολογίαν ὑπηρεσίαν θέλει προσφέρει, ἐρχό-
 μεθα ὅπως μνημονεύσωμεν λογίων τινων Ἑλλήνων
 μὴ συμπεριλαμβανομένων εἰς τὸν ῥηθέντα κατὰ-
 λογον, εὐχόμενοι ὅπως καὶ ἄλλοι πράξωσι τὸ
 αὐτό. Ἄλλως τε ὁποῖον ἄρα πρέπει νὰ ἦνε εἰς
 πάντα Ἑλληνα μᾶλλον περισπούδαστον μέλημα
 τοῦ εἰδέναι τὰ ὀνόματα τῶν αἰδιμῶν ἐκεί-
 νων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν ὧρα δουλείας ἐπροου-
 μίαςαν διὰ τῶν φώτων καὶ τῶν συγγραφῶν αὐτῶν
 τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν παλιγγενεσίαν;